

gensidig. Samtidig gik det op for ham, at det var en varm Interesse for Inger, der havde ført ham ind i denne Kres, hvor han i Grunden slet ikke hørte hjemme. De to havde kendt hinanden fra Barneaarene; men Inger kunde ikke lide ham og røbede det undertiden paa en næsten stødende Maade. Nogen bestemt Grund for sin Uvilje vidste hun ikke at give. Paa Pers gentagne Spørgsmaal derom svarede hun altid det samme, nemlig at han allerede som Dreng havde været hende imod. Per lagde da ogsaa Mærke til, at Hr. Brück, der havde faaet Plads skraas overfor hende, ikke havde Held med sine Forsøg paa at knytte en Samtale med hende over Bordet. Inger besvarede hans Henvendelser med en eller anden ligegyldig Talemaade og saae saa til den anden Side.

Efter Bordet fordelte Selskabet sig paa sædvanlig Provinsmaner saaledes, at Damerne blev i Dagligstuen, mens Herrerne trak sig ind i Kontoret for at ryge Tobak og give Snakken løsere Tøjler. Her frigjorde man sig i al Magelighed for den sidste Rest af Selskabstvang, fortalte uanstændige Historier, drak Likører, nød sine Opstød og smaablundede.

Per var kommen til at sidde saaledes, at han fra sin Plads kunde holde Øje med, hvad der foregik i Dagligstuen. En Hængelampe med en mørkerød Skærm lyste over Divanbordet, og rundt om dette sad Damerne som i et Brandskær og hæklede eller broderede. Ogsaa derinde fløj Ordene frit fra Læben; og det var ikke svært at se, hvorom Talen drejede sig. Kun Husholdningsanliggender og Tjenestefolk var i Stand til at fremkalde en saadan Livlighed. Selv Inger havde trods al sin ydre Ro faaet røde Kinder af Iver.

Per, der i Forvejen var forstemt, bed sig i Læben ved dette Syn. Han kunde ved mange Lejligheder være meget stolt af sin Kone, ikke alene for hendes Skønheds Skyld men ogsaa, fordi hendes medfødte Takt og Smag hævede hende et Hoved op over hendes kvindelige Omgivelser. Men altid blev han dybt mismodig, naar han saae hende sidde saa veltilpas i et Selskab som dette. Skønt hun selv gerne paastod det modsatte, følte hun sig i Virkeligheden fuldkommen hjemme mellem den Slags Folk.